

РЕШЕНИЕ

№ 2279

гр. София, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **541** по описа за **2022** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма], чрез адвокат М. Г., срещу решение от 16.12.2021г., постановено по н.а.х.д. № 3336/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-93/09.02.2021г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 (две хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и при неправилно тълкуване на материалния закон. Сочи се, че неправилно с обжалваното НП на застрахователя е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на „повторност“, при положение че в АУАН не са описани фактите, довели до приложението на този по-тежък състав. Освен това е дадена неправилна правна квалификация на нарушението, както и не е коректно определена

датата на извършване на нарушението. В допълнение се поддържа маловажност на нарушението. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да се отмени изцяло наказателното постановление, респ. да се измени размера на наложената имуществена санкция, като нарушението се преквалифицира по основния състав.

Ответникът – Комисия за финансов надзор /КФН/, чрез процесуален представител юрк. Л., в съдебно заседание и с представени писмени бележки взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

В производството пред Софийския районен съд е установена следната фактическа обстановка:

В КФН е постъпила жалба от В. В. Щ., касаеща предявена пред ЗД [фирма] претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, по която липсва произнасяне. По случая е извършена документна проверка, при която от застрахователя са изискани обяснения и копие на цялата документация, отнасяща се до претенцията. При проверката е установено, че във връзка с настъпило застрахователно събитие В. Щ. е подал в ЗД [фирма] уведомление за изплащане на застрахователно обезщетение, като претенцията е заведена под № [ЕГН]/08.09.2020г. При завеждане на претенцията пред застрахователя са представени документи за определяне на основанието и размера на застрахователното обезщетение, на 09.09.2020г. е извършен оглед на увредения автомобил и лицето е предоставило данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение. На 14.09.2020г. ползвателят на застрахователни услуги се е отказал от предвиден втори допълнителен оглед, като след тази дата не са му изисквани допълнителни документи. На 07.01.2021г. застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение по банкова сметка на В. Щ. в размер на 433,38 лв.

При тези данни КФН е приела, че за застрахователя е възникнало задължение в срок до 15 работни дни, считано от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, да се произнесе по заведената претенция, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже плащане. В случая този срок е започнал да тече от 14.09.2020г., когато ползвателят на застрахователни услуги се е отказал от предвиден втори допълнителен оглед, поради което срокът за произнасяне е изтекъл на 06.10.2020г. Застрахователното дружество се е произнесло по претенцията на 07.01.2021г., като е превело застрахователно обезщетение по банкова сметка на собственика. Закъснението на ЗД [фирма] за произнасяне по претенцията е прието за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, за което е съставен АУАН № Р-06-63/21.01.2021г. Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че в

хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, твърдяното нарушение се явява доказано по несъмнен начин и не са налице основания случаят да се квалифицира като маловажен. Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че застрахователят е нарушил чл. 108, ал. 1 от КЗ. Тази разпоредба предвижда, че застрахователят е длъжен да се произнесе по застрахователната претенция в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането.

В настоящия случай е безспорно, че застрахователната претенция е заведена от застрахователя на 08.09.2020г., а на 14.09.2020г. ползвателят на застрахователни услуги се е отказал от предвиден втори оглед на автомобила. След 14.09.2020г. застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства от лицето по реда на чл. 106 от КЗ, поради което правилно наказващият орган, както и въззивният съд са приели, че от 15.09.2020г. за ЗД [фирма] е възникнало задължение да се произнесе по претенцията в срок до 15 работни дни, който срок е изтекъл на 06.10.2020г. Дружеството се е произнесло по претенцията на 07.01.2021г., като е превело застрахователното обезщетение по банков път. Това означава, че на 07.10.2020г. застрахователят е осъществил състава на нарушението по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Съгласно § 1, т. 51 от ДР на КЗ „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По преписката е приложено НП № Р-10-567/28.05.2019г., влязло в сила на 26.06.2020г., с което на същия застраховател е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Процесното нарушение е извършено на 07.10.2020г., т.е. в рамките на едногодишния срок, поради което безспорно се явява „повторно“. Настоящият състав напълно споделя изводите на въззивния съд, че повторността има значение при определяне на вида и размера на наказанието, без да е част от фактичката обстановка, при която е извършено нарушението. Данни за повторност не са отразени в АУАН, тъй като сред реквизитите му по чл. 42 от ЗАНН няма такива за определяне на вида и размера на наказанието. Повторността е елемент от индивидуализацията на наказанието, поради което „въвеждането“ ѝ за първи път в НП не представлява съществено процесуално нарушение.

Противно на доводите в жалбата на застрахователя, правната квалификация в АУАН и НП кореспондира с нарушението. Отношението на чл. 49б, ал. 1 към чл. 108, ал. 1 КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава касаторът, би било налице в случай, че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и дерогиращото действие на специалната норма. Между чл. 108, ал. 1 от КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 49б, ал. 1 от КЗ, не е налице противоречие.

Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ предвижда срок за произнасяне на застрахователя по претенции по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове. Застраховката "Гражданска отговорност", свързана с притежаването и използването на моторно превозно средство, е посочена в приложение № 1, раздел II, буква "А", т.10, и тъй като не е за големи рискове, попада в приложното поле на чл.

108, ал. 1 от КЗ, т.е. и за този вид застраховка важи регламентираният 15-дневен срок, изчислен в работни дни, за произнасяне по заявената претенция. Същевременно нормата на чл. 496, ал. 1 от КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или неговия представител. Съотношението между двата срока е нормативно определено с чл. 108, ал. 3 от КЗ, съгласно който в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. Видно е, че всеки един от тези два срока има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл. 108, ал. 1 КЗ и чл. 496, ал. 1 КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

Правилно въззивният съд е приел, че не са налице основания за редуциране на размера на имуществената санкция. Последната е определена в размер, близък до минималния, като е отчетен 3-месечният период на забава при изплащане на застрахователното обезщетение.

Не са налице основания нарушението да се квалифицира като маловажен случай. В случая се касае за формално нарушение, на просто извършване, поради което са неотнормисими доводите, че от нарушението не са настъпили общественоопасни последици. В обжалваното решение подробно е обсъден въпросът за маловажността на нарушението, акцентирано е върху значимостта на обществените отношения в сферата на застраховането, както и че нормата на чл. 108, ал. 1 от КЗ се явява гаранция за защита на интересите на потребителите чрез осигуряване на своевременно и ефективно произнасяне по застрахователните претенции. В заключение въззивният съд е извел законосъобразен извод, че е изключена приложимостта на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 16.12.2021г., постановено по н.а.х.д. № 3336/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Комисия за финансов надзор разности за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: